כל המנחות פרק ראשון מנחות עין משפמ גר מצוה

מ א מיי' פט"ו מהל' פסוה"מ הל"א: י ב מיי' פ"א מהל' מחוסרי כפרה הלי"ג: כפרה הני"ג: יא ג ד ה מיי' פ"ד מהל' מעילה הל"ג [ופ"ה מהל' פסוה"מ הל"א ופ"ט מהלכות נזירות :[מל"ג]

שימה מקובצת

. הני דכתיב חטאת הוא אשם הוא דמשמע בהוייתן אבל הכא דכתיב האשם הוא ה״ק כחטאת 'היה האשם לכהן: 6) לשם חובה: כ) כי קתני באה: ג) תיבות אמר מר נמחק: . דו הזכחים שנזכחו שלא לשמו זן הזכחים שנובחו שלא לשמן כר לבעלים לשם חוכה חוץ מן המסח והחטאה: פן תיבות דבאו להכשיר ולא הכשירו גנמק: ון לא פסיקא ליה. גליון דאי אמר חוץ מפסח ואיש לא ידענא איזה אשם קאמר אי אשם דענא איזה אשם קאמר אי אשם דלכפיר. אי אשם דלכפר. הדגמייה: ז) בין מכפרין הלביומיני היו אומת המראנות אומת המראנות למכשירין. בין אותם המביאין . קרבן לכפרה לאותן המביאין . קרבן להכשירם לאכול בזבחים. . הרגמ"ה: מ) מכפרים אית בהו דאתו כו' יש דבר שקרב עמהם דהוי כמכפר ואתי לאחר מיתה. הרגמ״ה: דאתר לאחר מיתה. וכיון דאשכחן במקום אחר שהן באין (בקל) [לבטלה] ה״נ הכא בשלא לשמו אע״ג דלא מכפרי שהרי לא עלו לבעלים לשם חובה מ״מ כשרים להקטיר אבל . מכשיר לית בהו דאתי לאחר מיתה א) אלא אינם בקל ה"נ הכא בשלא לשמו כיון שאינן מכשירין ליפסלו: מכפרים אית בהו דאתו כו׳ אע״ג דלאו בני בהו דאתו כרי אנ"ג דלאו בני
כפרה נינהו דאין כפרה למתים
כפרה נינהו דאין כפרה למתים
וכמו כן כשנקרבו שלא לשמן
לא פסלו דמשום דלא כפרו
אינם פסלוים אלא הוו נדבה.
תו"ח: ע) האשה יולדת
שהביאה חטאת כרי יביאו
יורשין עולתה דעולה דורון הוא וכשרה היא להביאה לאחר מיתה ועולה כיון דאתיא עם מכפר כמכפר דמי. הרגמ"ה: מכפר כמכפר דמי. הרנמיה:

ו) לא יביאו יורשים חטאהה.
שאין מכפר לאחר מיתה.
הרגמיה: (6) ולא מועלין, גליון
הריקו למעה ומעה ראויה
דאמריון כל מעה ומעה ראויה
דימריון כל מעה ומעה ראויה
דימריון כל מעה ומעה ראויה
הרגמיה: (2) מת חחומין יפלו
הרגמיה: (2) מת חחומין יפלו
הרגמיה: (2) מת חחומין יפלו
הרגמיה: עדי מריך והלא דמי
השאת מעורבין בתון ומשני
הלבה היא בתיר וומינה מאי הלכה היא בנייר וחימה מאי ביי נמלך ותכיד והלא אי ביי נמלך ותכיד כולהו שלמים הייל (נמחק חיבה שהייל וורכ שהייל) ורכמהן לא היוניל שציל) ורכמהן לא התנויתן דהמא מיירי דאמר אל לקרבן גיורתו דמחמה ממשע כל מייר האמר מקרם, והיא החמומה והייא משורים היו היא המא השאת נמי מיקרי סתומין והשתא ניחא משנורים והן כא ראמ לקרבנות גיוריות דמשמע לכל קרבנות גיוריות דמשמע לכל קרבנות גיוריות דמשמע לכל קרבנות משמע לכל מיד אמ מצי ורכון דאמר הכי לא מצי היין דאמר הכי לא מצי הלכה היא בנזיר ותימה מאי . לאמלוכי דלקרבנות משמע לכל קרבנותיו ולפי זה ניחא [מה] דתנא מת סתומין יפלו לנדבה והלא בסתומין איירי לעיל אלא והלא בסתומין א"רי לעיל אלא בסתומין דלעיל הרוב משרמ דאין זה כסתומין דלעיל והרום) מיירי דאמר לערובת והרום מיירי דאמר לערובת גירוני מפורשין. פי דאמר אל ולחטאת ואלו לעולה: במס נודר פרין והלא דמי חטאת מעודבין בהן ומשני הלכה היא בנויר וא"ת מאי פריך והלא הם ראויין לבא פריך והלא הם ראויין לבא פריך והלא הם הואיין לבא כולה עולה כדאמריי הבא שראויין לבא כולן שלמים שראויין לבא ביירי ביילים שראויים שראויין לבא כולים שראויין לבא כולן שלמים שראויין לבא כולן שלמים שראיין לבא ביירי בייר שראויין לבא כולן שלמים לחטאת וזה לעולה יפלו לנדבה והא דאמרי' מפני שראויין . להביא כולן שלמים היינו היכא דאמר לנזירות סתם וא״ת מנ״ל למקשה דסיפא באומר לקרבנות

בעליו ירעה עד שיסחאב וימכר ויביא בדמיו עולה בדמיו אין אבל הוא אשם מצורע בא הוא להכשירו לבא ידן במחנה ולקמן פריך שאר גופיה לא גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה הל"ל משום דגמירי דבאשם רועה ומחוך פי׳ הקונטרס משמע דלא גמירי אלא ניתק העומר באה עם הכבש דכתיב ועשיתם ביום הניפכם את העומר לרעייה בעלמא ומשמסרו לרועה כשר לעולה משם ואילך אפילו הוא וגר (ויקרא כג): דקבוע לו זמן. שו) בניסן: [מלינו שחילק]. ד)ובמכשירים בעלמו דשוב אין שם אשם עליו

ומימה גדול הוא לומר כך ועוד דהוה ליה למימר גזירה לאחר ניחוק אטו קודם ניתוק ועוד דמשמע בהדיח התם בפסחים דניתוק לרעייה דרבנן מדדייק אמילתיה דרב הונא דהכא דאמר שחטו סתם כשר לעולה אלמא קסבר לא בעי עקירה אי הכי כי לא ניתק נמי ומשני גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ורבינו שמואל לא גרים התם כי לא ניתק נמי אלא הכי גרים א"ה לכתחילה נמי פירוש יכול לשוחטו סתם כיון דלח בעי עקירה ואמאי נקט ושחטו סתם דמשמע דיעבד דבשלמא אי הוה אמר ושחטו לשם עולה דבעי עהירה הוה ניחא דנקט דיעבד אפילו לאחר ניתוק גזירה שמא ישכח לעוקרו ומשני דכי לא בעי עקירה נמי אסור לכתחילה כמו לפני כפרה ודוחק הוא שמגיה הספרים ועוד דהוה ליה לשנויי גזירה אטו לפני ניתוק ור"ת לא גרים כאן ובפ"ק דובחים (דף ה.) ובנזיר (דף כה:) ניתק אין לא ניתק לא ובתמורה אינו ברוב ספרים בפ' ואלו קדשים (דף ית.) ובפ"ב דובחים (דף כח.) אינו בשום ספר דקרא דהוא בהוייתו יהא לא לפסול בלא ניתוה קאתי דרעיי׳ דרבנן היא והכי גמירי הלכתא דכל שבחטאת מתה באשם קרב עולה ומשום דתקון רבנן רעייה גזירה אטו לפני כפרה נקט הש"ם באשם רועה וקרא אתא למימר דכשר לעולה בלא עקירה דבהוייתו מה שבסופו להיות לאחר עקירה יהיה בלא עקירה דהיינו עולה כדגמירי ואין לחוש אי קאי קרא אהילכתא דכי האי גוונא אשכחנא בפ׳ הלוקח עובר פרתו (בכורות ד' טו.) דאינטריך קרא ואינטריך הילכתא והשתא ניחא הא

ואשם מצורע ששחמן שלא לשמן פסולין הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו תגן כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות אלא שלא עלו לבעלים 16 לשום חובה חוץ ממנחת חומא ומנחת קנאות ואם איתא ליתני נמי חוץ ממנחת העומר כי קתני באה יחיד באה צבור לא קתני כי יו תני באה בגלל עצמה באה בגלל זבח לא קתני כי קתני הנך שאין קבוע להן זמן הא דקבוע לה זמן לא קתני: יו אמר מר וכן אתה אומר באשם נזיר ואשם מצורע ששחמן שלא לשמן פסולין הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו "תנן "כל הזבחים יז ששחטן שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה חוץ מפסח וחמאת ואם איתא ליתני נמי חוץ מאשם נזיר ואשם מצורע ים דבאו להכשיר ולא הכשירו כיון דאיכא פ אשם גזילות ואשם מעילות דלכפרה אתו יו לא פסיקא ליה מאי שנא אשם נזיר ואשם מצורע דבאו להכשיר ולא הכשירו הני גמי באו לכפרה ולא כפרו א"ר ירמיה מצינו שחלק הכתוב יו בין מכפרים ובין מכשירין יו מכפרין אית בהו דאתו לאחר מיתה מכשירין לית בהו דאתו לאחר מיתה ידתנן יהאשה ש שהביאה חמאתה ומתה יביאו יורשין עולתה עולתה ומתה יו לא יביאו יורשין חמאתה מתקיף לה ר' יהודה בריה דר' שמעון בן פזי

מכשירין גמי מי לית בהו דאתו לאחר מיתה

יוהתנן יהמפריש מעות לנזירותו לא נהנין 🗵

יוולא מועלין מפני שראויין לבא כולן שלמים ומכשיכו ימת יו והיו לו מעות סתומין יפלו לנדבה ימפורשין דמי חמאת יוליך לים המלח לא נהנין ולא מועלין דמי עולה יביא בהן עולה ומועלין בהן דמי שלמים יביא בהן שלמים ונאכלין ליום אחד יש ואין מעונין לחם והא עולה ושלמים דנזיר דמכשירים נינהו וקא אתו לאחר מיתה אמר רב פפא הכי קא אמר ר' ירמיה לא מצינו הכשר קבוע דבא לאחר מיתה ודנזיר הכשר שאינו קבוע הוא

אשמות נמי באו לכפר ולא כפרו: בגלל זכח. עם הזבח דמנחת

החמירו: לא יביאו יורשין חטאתה.

דזו אחת מחמש חטאות המתות חטאת

שמתו בעליה. וחטאת יולדת מכשיר

הוא כדאמרינו בכריתות בפ' דם

שחיטה (דף כו.) מפני שמכשרתה

לאכול בקדשים ומדחטאתה להכשיר

עולתה לכפר כדכתיב (ויהרא יב)

ביולדת ביו אחד לחטאת ואחד לעולה.

אלמא מכפרין קרבי מכשירין לא קרבי

יו הכי נמי מכפרין בשלא לשמן

כשרין להקריב ולא עלו ומכשירין

בשרץ להקריב זלה על והנבארץ פסולין לגתרי: יח! לא נהנין. תדרבנן תפני דמי עולה שבהן: ולא מועלין מפני שראויין יש! לבא. לשלמים הואיל

ולא הפריש אלו לחטאת ואלו לשלחים

ושלמים אין בהן מעילה דלאו קדשי

ה' נינהו אלא ממון בעלים אלא

באימורים לאחר זריקת דמים בפ"ק

דמסכת מעילה (דף ז:): סתומין. דלא

פירש אלו לחטאת ואלו לעולה: יפלו

לנדבה. לשופרות דהלכה היא במיר

למשה מסיני וכן מפרש בנזיר בפרק

מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו

כו' (דף כד:): יוליך לים המלח.

כדין חטאת שמתו בעליה דלמיתה

אולא: לא נהנין. מדרבנן: ולא

מועלין. דאמר בשמעתא קמייתא דמעילה (דף ג.) חטאות המתות ומעות ההולכות לים המלח אין

מועלין בהן דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה נינהו: דמי שלמים

כו'. אבל ב] דמי אשם ליכא דאינו

בנזיר טהור אלא בנזיר טמא

דפריך בפסחים (דף עג.) אי הכי כי לא ניתק נמי ועוד יש לפרש דגרסיטן הכא שפיר ניתק אין לא ניתק לא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא קודם כפרה והיכא דאבד והפריש אחר ונמצא הראשון והרי שניהם עומדים דפליגי בפרק שני שעירי (יומא דף פד.) דרב אמר מצוה בראשון ור' יוחנן אמר מצוה בשני לא 🤄 אמר שיהא חבירו קרב מיד עולה דבהויי׳ אשם יהא קודם כפרה הילכך ניתק אין לא ניתק לא משום דגורינן אטו לפני כפרה ובפסחים (דף עג.) דפריך כי לא ניתק נמי היינו לאחר כפרה אלא שלא ניתק 0 דבשלמא אי בעי עקירה הוה ניחא דבעי ניתוק כדי שיהא נזכר לטוקרו לשם עולה וא"ח ומותר הפסח דקרב שלמים " (לימא) דבעי עקירה וליבעי ניתוק כדי שיהא מזכר לטוקרו ועוד אמאי לא גזרינן ביה אטו לפני כפרה כמו באשם ווייל דשאני פסח שאין ומנו רק ערב הפסח מחלות ולא שייך למיגזר ביה כלל בשאר ימות השנה וא"ת בשלמא אשם שמתו בעליו איכא למיגזר אטו קודם מיתה ונתכפרו בעליו אטו קודם כפרה דהוא גופיה לא ליקרב עולה אלא תמורת אשם וולד תמורת אשם דתנן בפרק ואלו קדשים (דף כ:) ירעו ובעי למימר בגמרא קודם כפרה יו דגורינן שמא הוא עלמו יקרב ואימותב המם מאי גזירה איכא והלא אף קודם כפרה ש דים ליקרב עולה וא״כ הוא עלמו יקרב עולה ו״ל דגורינן אטו אשם גופו לפני כפרה וקצת קשה לפי׳ ר"ת מנזיר (דף כה:) דר׳ ישמעאל דריש ולד חטאת ותמורת אשם אי מקריב ליה קאי עליה בעשה מדכתיב רק ר"ע אומר אינו לריך הרי הוא אומר אשם הוא כאו יהוא קריבה ואין תמורתו קריבה ופריך למה לי קרא והא הילכתא גמרינן ליה כל שבמטאת מתה באשם רועה ומשני אין ה"ג וכי אתא קרא לכדרב הוגא כו' משמע דהוא אתא למעוטי מהקרבה ולאו לאכשוריה להקרבה: מבשירין דית בהו דאתו דאחר מיתה. פי' בקונטרס בין חטאת יולדת מכשיר היא כדאמרינן בפ' דם שחיטה מפני שמכשרתה

לאכול בקדשים ואגב ריהטיה לא דק שם ומשנה היא בפ' המביא כי אשם מלוי בגן (כריסות דף כה:):ברן ה"ג בת"ב האשה בו' עולתה ומתה לא יביאו יורשים חמאתה. משמע אכל היא אם היתה חיה היתה מגיאה חטאתה אחר עולתה ועלתה לה עולתה לש חובה וכן משמע [בת"כ] בפרשת אשה כי תזריע שאם הביאה עולתה תחילה תביא חטאתה ממין עולתה וכן במסכת קנים (פ"ב מ"ה) ומימה דבפ' בה] ממיד נשחט (פסמים ד' נט.) אמרי' זה בנה אב שכל החטאות קודמות לעולה אפילו חטאת עוף קודם לעולת בי! בהמה ואפילו דיעבד האמר מדמשני שאני עולח מצורע דרחמנא אמר והעלה שהעלה כבר והיינו דיעבד דלכתחילה חטאחה קודמת כדכתיב בקרא בהדיא ש"מ דבעלמא אפילו דיעבד לא וחירן ה"ר חיים דה"ה בעלמא והא דבעי קרא במצורע משום דכחיב ביה הויה זאת תהיה בהוייתו יהא דמשמע עיכובא כדאמרינן בין בשמעתין בסוף אע"ג דמסקינן לקמן יש מחוסר זמן לבו ביום אין לפסול בעלמא מטעם זה דלא הוי אלא בסדר מלורע כמו שאפרש לקמן: לא יביאו יורשין חבואתה. הגירסא משמבשת בח"כ בפרשת ויקרא [בפי] אם לא תגיע [וגו'] אחד לחטאת ואחד לעולה שממין חטאת יביא עולה שאם הביא חטאתו ומת יביאו יורשין עולתו וממין שאם הביא עולתו ומת שיביאו יורשין מטאסו מ"ל אחד למטאח ואחד לעולה בח] וכך יש להיות הגירסא יכול שאם הביא עולחו ומת שיביאו יורשין חטאחו מ"ל אחד למטאח פי׳ חטאת קודמת לעולה בשן ואסמכתא בעלמא היא דמהילכתא הוא דנפקא לן דחטאת שמתו בעליה למיתה אולא: לא גהגין ודא מועלין. במיר בפרק [מי שאמר הריני טיר ושמע חבירו ואמר] ואני (דף כד:) חנן כי האי גוונא: ואין מעונין לחם. אע"ג דבסמוך גבי אשם מצורע שלא לשמו קחני דטעון נסכים יש לחלק בין נסכים דשייכי בכל הקרבנות ללחם ועוד כדפי׳ בקונטרס משום דבעינן על כפי הטיר וליכא ומיהו קשה למה הטעינו כאן זרוע בשילה לי יותר משלא כמצווחו ושלא לשמו בפ׳ החכלת (לקמן דף מח:) וי"ל דשלא למקשה הסיפה באומר לקרבות בל יושכם למורע באוכר למני לשנון שלים של מונון בל לשל למני ונוד באומר על כפי הנוזר וליכא ומיהו קשה למה הטעינו כאן זרוע בשלה לי יו די לדמשה להי מדום למונו ביול המשום יותר מדאי ועוד שלא כמלותו נראה דהיינו בן שנ בסומין המביד החומין המביד בסומין מירי למה הדוצך בסומין המביד במונין אלא לרבות כל פסלתו והכא נמי יהא טעון לחס שאם אי אתה אומר כן פסלתו ויש לח של מירי לידור מציא היותר מציש ביי הרבי ביי אותר מונים לא שותר מוני בחלב מעלה מעל בה' בקישי ה' ואין אלו קדשי ה' כיון דלמיתה אולא: ען אחד. ואינן בחומי או מירי אחדים ליבות להביותר הביישה ביי היותר למניתר להביותר הביישה ביי היותר למניתר המביד להביותר הביישה ביינו באומר ביינון למיתר המביד להבייתר הביישה ביינון למניתר המביד להבייתר הביינון בל מניתר להביינון בל מניתר להבייתר הביינון בל מניתר להביינון בליינון בל מניתר להביינון בליינון בל כמצותו הוי משונה יותר מדאי ועוד שלא כמצותו נראה דהיינו בן שנה והביא בן שתים או מחוסר זמן דהוי משונה יותר מדאי וקצח תימה כיון דאין טעון לחם יפסול כדאמר גפ' שתי מדות (לקמן דף פע:) גבי אשם מלורע ששחטו שלא לשמו טעון נסכים שאם אי אתה אומר כן פסלמו והכא נמי יהא טעון לחם שאם אי אתה אומר כן פסלמו ויש לחלק כמו שפי׳ דנסכים אלימי מלחם ובפ׳ שתי מדות אאריך בעורת האל:

וא"ח והלא הכא בעוף איירינן וקאמר לא יביאו יורשין חטאתה וו"ל דהיינו דוקא הכא משום דחטאת מכשיר גבי יולדת והכשירה עיקר דכפרה לא שייך בה שהרי לא חטאת וקשה להר"ר שמואל מאיוורא שהרי אמרי [יומא דף מ"א ע"ב] גבי מטמא מקדש הפריש מעות לעולתו וכו׳ וקאמר כיון דהאי פרידה למיתה אולא ומאי קאמר והלא בעוף איירי ואנן אמרי דעוף לא הוי בכלל חטאות המתות וצ"ע י. תו"ח (עי' שעה"מ הפ"מ בפ' ד' בסופו): כטן הודמת לעולה. לאשמועינו דלא יביא כי הכא:

גילח

א) אולי צ"ל אלמא דאינו באיו לבטלה ה"יג הכא.

טעונין: יד) במחנה. גליון וקשה דהא בלא אשם נמי מכי הביא צפורין אתכשר ליכנס במחנה ונראה לפרש להכשיר בקדשים דעד עתה לא היה יכול לאכול בקדשים עד שהביא אשמו. תו״ח ותוס׳ מהר״פ: מו) דקבוע לו זמן. בששה עשר בניסן. הס״ד ומה״ד דלכפרה אתו.

 ל) זכחים ב. [ידים פ"ד מ"ב],
 קנין פ"ב מ"ה זבחים ה.
 קדושין יג:, 1) מעילה יא. מיר
 כד:, 7) במכשירים. נ"ק, כד:, ד) במכשירים. ל"ק, ה) אמרינן. ל"ק, ו) ופריך דבשלמא. ל"ק, ו) למ"ד דבעי עהירה ליבעי. ל"ה. ק) שהוא עלמו יקרב כו'. ל"ק, ע) נ"א שרי, י) בהויימו יהא כ"ה בס"י והכי ליחל בנתרל שם נעי׳ חום׳ שם סימה בגתרה שם ועיי מוקי שם, כ) נייא אשם חלוי ובח"יכ הס"ד ומה"ד אח"כ עולמה כוי וכ"ה בס"י, ל) ז"ל יותר משלא במלוחו דפירש"י שלא לשמה, מוסף רש"י

הואיל ובאו להכשיר. בזבחים ל: מפרש רש"י דחשם כונחים כ. תפרם דקייי דחסם מנורע מכשיר לקדשים ולביאת מקדש (עיי רש"ש באן). כל הזבחים שנזבחו שלא הזבחים שנזבחו שלא לשמן. מנטחט עולה לשט שלמים (חבחים ב.) כשרים. לורוק דמן ולהקטיר ליתוליהם וולפול לא תהלחלין לא שליים וולפול לא תהלחלין לא שיים וולפול לא המהליין האיים בריבות המהליים האיים החלים האיים החלים החל שמנותן לשוחטן לשמן כדיליף נגמ' (שם). אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. ונריך להכים אמר למוכח או לנדלו "רושאת. שם אמר למוכח לי מפסח ודושאת. שם פספולין לגמרי ודושאת. שם פספולין לגמרי ודושאת. שם פספולין לגמרי יולדת לא יביאו יורשין שמח שמתו בעלים ואמרה. דהייא לה מעמה מתו בעלים ואלה ובחים ה... שמתו בעלים אלה ובחירים ה... של מערה אלה למעלה ואלו לבלומים לא בדינין למוכח לאו לבלומים לא בדינין ולה בייאו להבייא להוצירורה. בא מוכח לאנו לבלומים לא בדינין למוכח לאו לבלומים לא בדינין ולהוצירורה. בא מוצרין, בכל אחן מעות פעולים או מוצרין, בכל אחן מעות פעולים או בדינין להבייא להדינין להבייא בדינין להבייא להדינין להבייא בדינין להבייא להדינין להבייא להדינין להבייא באחרות את הוצרין להבייא להדינין להבייא לה להביא אחר לחובתו או לנדרו מפני שהן ראוין להביא בכולן שלמים. כלומר דככל מנה ומנה מצינן למימר זה הפריש לשלמים, ושלמים קדשים הלים נינהו ואיז בהו מעילה. הפריש לשלמים, ושלמים קדשים קלים נינהו ואין בהן מעילה, כדמנן בפרק קמא קדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלין בהם, ומאי טעמא אזיל לקולא דאי מחרת כולן ראויין להביא מקום דמי שלמים איכא בינייהו דאינן בני מעילה ואי מייתי דחיקן בני מעינה וחי מייתי עלייהו קרבן מעילה אישתכח דקא מייתי חולין לעורה, הלכך אוליען לקולא דלא נהכין ולא מועלין מעות סתומין. דלא פריש יפלו לגדבה. דהלכה פרים יפלו לגדבה. הסלכה היא כנזיר דמי חטאת ילכו לים המלח. דמטאת שמתו בעלים היא דמי עולה יביא בהן עולה. דדורון בעלמא הוא דלאו לכפרם אמיא כדאמרינן בקינין (פ"ב מ"ה) עולתה ונאכלין ליום אחד. כדין שלמי נזיר ואיגן טעונין לחם. משוס דכמיב כיה לחם.

שימה מקובצת (המשר) וכשרין שלא לשמן: הס״ד ומה״ד לא פסיקא ליה. למתני אשם: הס"ד ומה"ד שחילק

מדבר ז) ונתן על כפי כויר מדבר ז) ונתן על כפי המיר ואין כאן מיר (מעילה יא.).

ליכא דאשם אינו בנזיר: (6) אשם הוא בהוייתו יהא ופריך למה לי והשאר נמחק: כב) עיין בהשמטות שבסוף המסכת: כג) אשם תלוי, ובת״כ אחד לחטאת ואחד לעולה וכתיב והקריבו לומר דחד לא מעכב ומסתמא החטאת עיקר שבכ"מ החטאת עיקר אלמא אינה צריכה כפרה כל כך: . **כד**] תיבות ה"ג בת"כ האשה כו" נמחק: כה ותימה דבפ׳ כל התדיר ובפרק תמיד: לו] עיין בהשמטות שבסוף המסכת: לו] כדאמרי׳ בסוף שמעתין

. הכתר׳. דבמכפרין הקל ובמכשירין כר׳: **טו**] ביולדת

לו) כדאמרי׳ בסוף שמעתין אע"ג דמסקינן, עיין תוס 'זבחים דף ה ע"א: לסן וכך יש. גיליון והר"ר יחיאל בר יוסף יישב הגירסא דלא אמרי׳ חמש חטאות מתות אלא במהמה אבל היונה לע בינה אינות לע ברשר בינה אינות לע ברשר בינה אינות לע ברשר בינה אינות.